

Clasientje uit de Polder

Zo noemde haar Grootmoeder haar altijd. Grootmoeder woonde in de stad. Maar Clasientje woonde met haar vader en haar moeder, met haar twee hele grote broers en haar twee hele grote zussen buiten, op een stuk land, dat aan drie kanten door water was omgeven. Vóór hun huis stroomde de grote rivier, opzij een kleinere rivier, die op de grote stroom uitkwam en aan de andere zijde van hun huis had je een brede sloot. Daarlangs liep een smalle weg, en zo kon je met een auto wel bij Clasientjes huis komen, maar langs o l zo'n smalle en gevaarlijke weg.

Clasientjes vader had een scheepswerf en ze moesten dus wel aan het water wonen, maar ze vonden het allemaal ook even heerlijk in hun Polder, met het prachtige uitzicht over het water en de groene weiden en op de vele molens, die het water uit de Polder moesten wegmalen, als het te hoog stond in het lage Polderland.

Vanuit de stad, waar Grootmoeder woonde, kon je het best met een boot naar Clasientjes huis komen en dat deed Oma dan ook vaak. Ook kon je met een auto of een bus rijden tot je recht tegenover Clasientjes huis was. Daar lag dan een roeiboot. Als die aan de goede kant lag, stapte je er in — en de oude schipper roeide je over. Lag de boot aan de overkant, dan ging je staan fluiten of roepen: „Wurf Clasina, bo!“ en dan kwam hij wel, vooral overdag, als hij je kon zien staan zwaaien.

Clasientje ging in de stad op school. Ze had een abonnement op de autobus en ging dus altijd met de roeiboot de rivier over.

Zij en de oude schipper waren de allerbeste maatjes. Hij had haar Grootmoeder, die ook Clasina heette, gekend, toen die een jong meisje was. Hij had er veel schik in, dat Clasientje zo vertrouwd was met het water en onvervaard in de boot sprong, al danste die ook nog zo op de golven. „Maar ik kan immers al lang zwemmen!“ zei Clasientje dan. Dat had ze al op haar vierde jaar geleerd. Haar vader had gezegd: „Zo'n meisje van de Waterkant kan nooit vroeg genoeg zwemmen leren.“

En 't was Clasientje gauw genoeg te pas gekomen!

Haar hele familie hield heel veel van roeien en zeilen. Ze deden nooit anders in hun vrije tijd. Eens lagen ze met hun boot in zo'n mooie stroek, dat de grote mensen telkens allemaal op de fiets uitgingen en Clasientje bij de schipper aan boord bleef.

Op een warme Zondagmiddag had Clasientje een heerlijk middagdutje gedaan. Ze kleedde zich aan en ging wat op het dek kijken. Ze leunde over de verschansing. Daar schoot een lat los. Clasientje plonsde in het water. De schipper hoorde de plons zelfs in zijn middagslaapje, dat hij bij ongeluk gedaan had door de warmte en de stilte. Hij vloog aan 't dek. Daar zwom Clasientje doodkalm rond, en dat nog wel in haar kleren en met schoentjes aan. En ze had haar „kledingproef“ toch nog niet gedaan op de zwemschool. „Gooi eens een lijntje schipper!“ riep ze. Bevend van blijdschap dat alles zo goed afbeep, gooide de schipper een reddingboei en haalde Clasientje omhoog.

Natuurlijk merkte haar moeder het geval aan haar natte kleren, maar Clasientje deed erg haar best voor de schipper, dat hij toch maar geen standje zou krijgen over zijn slapen. Dat was ook heus niet nodig — hij schaamde zich al genoeg, ook al om dat stuk verschansing, dat niet goed had vastgezet. Daar had hij voor moeten zorgen!

Hoë goede vrienden Clasientje ook met de oude schipper van 't roeibootje was, toch had ze heel wat op hem aan te merken, want — hij kon niet zwemmen. Dat vond ze nu toch zo mal, en zo gevaarlijk! Hij praatte haar tegen met een grapje: „Hoor eens: een schipper hoort niet in 't water, die hoort op zijn schuit!“ Dat hielp hem allemaal niets. Ze bleef hem voorhouden dat hij zelfs nu nog zwemmen moest gaan leren.

Toen Clasientje acht jaar was, ging hun huis toch zo maar doen. Het was al héél oud. Overgrootvader had er al in gewoond en met schepen bouwen zijn brood verdiend. Het huis zakte langzaam maar zeker weg in de weke poldergrond. O! niet zo, dat er al dadelijk gevaar voor de bewoners was, maar wél zo, dat je in een paar kamers een knikker zo maar zag weggrollen, als je die tegen de muur legde. En ook zo, dat mensen, die het huis in lang niet gezien hadden, uitriepen, als ze dan weer eens kwamen: „Nou maar! Het duikt met zijn zijkant „helemaal de grond in!“

Vader haalde er knappe bouwmeesters bij — ja, 't huis was te oud — de boel eronder was verzakt — er was nog geen onmiddellijk gevaar, maar met een jaar of zo zou 't toch heus onbewoonbaar worden.

Er moest een nieuw huis komen.

Toen zei Moeder: „Mag 't dan aan 't uiterste puntje van deze lap grond staan? Zo, dat we zoveel mogelijk water om ons heen zien — de grote rivier en de zijrivier? En mag ik ook een woordje meepraten over de kamers van het huis?“

Nu, dat mocht. Toen kwam Moeder, 's avonds, toen Clasientje naar bed was, met een plan.

Clasientje sliep de laatste tijd slecht. Dat kwam, omdat de grote broers en de grote zussen 's avonds zoveel drukte maakten. Dat kon niet anders. Natuurlijk wilden die 's avonds piano spelen of de radio en de grammofoon horen, vrienden en vriendinnen hebben, en ook weleens dansen. Maar voor Clasientje was dat veel te druk en die werd in de vooravond veel te vaak wakker.

Nu wou Moeder alle woonkamers gelijkvloers, de slaapkamers van vader en moeder en van de zussen en broers op de eerste verdieping. Dan op de tweede verdieping alleen maar Clasientjes kamer, en, omdat 't toch misschien niet leuk was om daar helemaal alleen boven te slapen, ook nog de slaapkamer voor Mina, het dienstmeisje. En dan een badkamer, en de rest van die verdieping moest dan daktuin worden. Wat zou je daar een mooi uitzicht hebben!

„Clasientje durft nooit daar zo hoog in haar eentje te slapen“, zei Adriaan. „'s Avonds is ze dan toch alleen.“

„Ik geloof zeker, dat Clasientje het heerlijk zal vinden!“ zei Moeder. „En 's avonds roept ze, dat ze bang is in 't donker!“ zei Lena. „Clasientje is een bang kind.“

„Dat komt allemaal, omdat Clasientje overstuur is door te weinig slaap!“ meende Moeder.

Het huis kwam er, zoals Moeder graag wou. Ieder vond het er heerlijk, tot Mina 'oe, die graag 's avonds buiten zat te breien. De familie had met elkaar bepraat, dat, als Clasientje 't tóch ongezellig mocht vinden, zo in haar eentje boven, ze nog altijd de logeerkamer beneden kon krijgen. Dan werd haar kamer logeerkamer. Wat zouden de logées het heerlijk vinden, om te slapen in een kamer met zo 'n uitzicht. Over de rivier tot de stad — over de Polder met al zijn sloten en molens!

Maar Clasientje dacht er niet aan, om de logees in die heerlijke kamer te laten slapen. Ze was er dolblij mee, sliep de eerste avond en nacht als een roos, en ze bleéf zo lekker slapen. Ze ging er veel beter van uitzien en was veel minder kribberig, als de broers, die toch eigenlijk zo dol op haar waren, haar eens een beetje plaagden.

Toen 't Kerstmis werd, kwam er een nichtje uit de stad logeren, zo oud als Clasientje. Ze had het nieuwe huis van haar oom en tante nog niet gezien. Aan tafel zei Adriaan, echt trots op zijn zusje: „Ik vind Clasientje toch maar een flinke meid, dat ze zo heel in haar eentje daar in haar toren slaapt. Mina koent toch pas laat naar boven, en als Mina Zaterdagavond tot Zondagavond naar huis is, is Clasientje daar boven de hele nacht in haar eentje.“

Het stadse nichtje trok een neusje.

„Nu, daar is toch niets aan? 's nachts slaáp je toch!“

„Heden! heden!“ spote Adriaan. „Wat u zegt, kleine wijzneus.“

Clasientje dacht opeens: Zo met een vriendinnetje boven slapen, dat moet toch ook wel héél knusjes zijn. En ze vroeg: „Moeder, mag Agnietje dan nou eens met Mina ruilen? Mina op de logeerkamer?“ Dat vond Moeder best, Clasientje sprong blij op haar nichtje toe: „O wat dolletjes! wat dolletjes! En dan samen op de badkamer!“

Adriaan keek eens naar Agnietje. Het was net, of het plannetje haar toch niet helemaal beviel.

's Avonds trokken de dames naar boven. Clasientje wees Agnietje voor de grote ramen allerlei aan. Daar, ver weg, waar al dat licht tegen de hemel scheen, daar was de stad. Hier dicht bij had je de

lichtjes van de steiger van 't roeiboortje. En daar lagen de molens. Wat gezellig waren al die verlichte raampjes . . .

Clasientje merkte niet, dat Agnietje niet veel zei.

Toen gingen de meisjes zich op de badkamer wassen en de tanden poetsen. „Wat is Agnietje stil!“ dacht Clasientje. „Zou ze naar huis verlangen? Maar ze gaat toch vaak uit logeren. Dat is knap van haar! Ik durf nog niet goed alleen uit logeren! Als tante Agnie me terug vraagt, zeg ik nee! Dat vinden ze dan flauw van me, dat weet ik wel. Maar Adriaan vindt me toch een beetje dapper, dat ik alleen in de toren durf slapen.“

Nu gingen de beide nichtjes ieder in haar eigen slaapkamertje.

„Dag!“ riep Clasientje vrolijk tegen Agnietje. „Dag!“ zei Agnietje een beetje sip terug.

Deuren dicht — Seulte.

Beneden was 't niet zo'n drukte als anders. Adriaan en Lena waren thuis bij Moeder. Vader en de anderen waren uit en hadden de roeiboort pas tegen één uur 's nachts besteld.

Adriaan legde zijn boek neer. „Het is net, of ik boven wat hoor!“

Moeder keek op van haar breiwerk, luisterde en ging naar de deur.

Daar klonk, net als zo vaak in 't oude huis, de stem van een klein meisje, dat klaagde, dat ze niet slapen kon en dat ze bang was.

Maar 't was Clasientje niet — 't was Agnietje. Clasientje stond in de gang en riep luidkeel: „Mag Agnietje alsublieft beneden slapen, want ik kan niet slapen omdat Agnietje zo'n lawaai maakt!“

Ze holden alle drie naar boven. Moeder en Lena ontfermden zich gauw over het logeetje, die maar snikte: „Het is hier zo naar, en zo hoog, en ik ben zo alleen, zo alleen maar met Clasientje. Ik kan hier niet slapen — o — o — o!“ Het beddengoed van Mina en Agnietje werd gauw omgewisseld.

Agnietje ging in de logeerkamer beneden slapen, met de deur open, dat ze „wat van 't huis zou horen“, zoals ze vroeg.

Adriaan bleef even bij zijn zusje. Samen keken ze uit naar de stad, en naar de verlichte ramen van de molens, en naar de lichten van de schepen op de rivier. Toen stopte hij Clasientje lekker in haar bedje en zei: „Wel te rusten, Prinsesje in je Toren!“

Even later sloep Clasientje als een roos.

NANNIE VAN WEHL.

Een warwinkeltje

Ergens in ons lieve vaderland is een klein dorp, waar éénmaal per week de dorpskrant verschijnt. Iedereen verlijndt die natuurlijk van a tot z. Maar nu moet je horen! Op een Zaterdagavond tuurden alle dorpsbewoners ontsteld in hun krantje. Wat stond daar toch? Wat was dat voor een raar bericht??

Weten jullie wat er stond? Dit stond er:

In de uilenpost van zoen schopdolros was steligern een groet cospuddingh. Notna de Vries liep te churewense, dat zijn uwenei janwister en zijn omoel susmijt tweggpage waren. De oliepit kwam en vond nege adders. Toen kwam gallivoet de dekrot zijn ozon halen. Hij wees in de verte en riep: „Wat een omoel wupensoep!“ Toen keken ze allen naar de wupensoep, en wat zagen ze? De goudeneend enpa van de derde hadden hun wupensoep notna's streul ganadeana, zijn lohfoddekes pegzoet en van de toenepan in zijn zaknek hadden ze een renos anegakneger en hem die maggenhoen. Nu zat de renos vol melkzoeno! Toen maakten de oliepit, de dekrot en de knendier een dandanoer om de nenewamus. Wat een labaka en wat een zeerlip! Zo was notna's „dalfiets“ een jumsie zonder taartjes.

Nu, wat zeggen jullie er van? Weet je wat ik hoop? Dat jullie knapper zijn dan die krantenlezers, die er niets van snapten, en dat jullie het bericht goed kunnen maken. Want het is alleen maar gekomen, doordat een leeringjongen op de drukkerij, die nog niet aan het zetsel mocht komen, er toch met zijn vingers niet af kon blijven, en de letters van de woorden door elkaar had gegoooid. Zo gaat het, als je je bemoeit met iets dat je nog niet kunt, hé? Elk woord, hoe raar het er ook uitziet, heeft zijn goeie letters, alleen maar in glad-verkeerde volgorde. „De Merri!“ vraagt nu aan jullie: Toe, maak dit bericht eens weer goed in orde, zodat iedereen het weer begrijpt. Maak dus alle woorden goed, uit hun eigen letters, door die anders te rangschikken. Dit is een extra karweijsje. Voor de *Merri*ers telt het als extra beurt. Maar ook *Merri*lezers en zelfs *raders* en *moeders* mogen er aan meedoen, en grotere broers en zussen, iedereen! En onder de goeie inzenders worden een paar leuke prijzen verloot. Goed succes!

Een Brief voor ons allemaal

Deze brief kreeg ik in December, en omdat hij net zo goed voor jullie is als voor mij, wordt hij hier voor jullie afgedrukt:

Arnhem, Dec. '38.

Kinderziekenhuis.

Zeer geachte Mej. Labiertos,

Nu alles van de Sinterklaas-drukke is opgeruimd, wil ik U en uw Merelaars toch nog eens even uitvoerig vertellen, hoe de kinderen weer hebben genoten en nog lang zullen genieten van alles wat uit de „Zwarte Koffer“ is gekomen. Na afloop van het feest, toen allen groot en klein in huis, tevreden met alle goede gaven en nieuwe aanwinsten, tot rust waren gekomen, had ik eindelijk eens tijd poolshoogte te nemen van wat er nog over was, en . . . ik ben er bijna van geschrokken! Als de „Zondagse speelgoedkast“ open gaat, lijkt het wel een poppen-winkel. Het is nu wel een heerlijk vooruitzicht, met Kerstmis ook nog weer zoveel gelukkigen te kunnen maken. En nog wat te hebben voor komende verjaardagen!

Het zou uw hart goed doen te zien, hoe enthousiast er nu door onze kinderen met al de *zelfgemaakte* dingen wordt gespeeld. De poppen zijn zo veel rechter aangekleed dan gekochte, ook de houten en de wollen beesten, de boekjes en de spellen, het spreekt alles zo tot hun fantasie en dat is wel het beste wat men van speelgoed zeggen kan! We hebben Vrijdags-avonds voor Sint in de klompen al van alles gestopt uit de koffer en we hebben ook nog uitgedeeld aan de Polikliniek en aan pas ontslagen patiëntjes. Ik hoop er ook nog een beetje opvoedend mee te werken, door ze te laten zien, wat men zelf kan maken met de eenvoudigste middelen.

Weet U wat ook altijd een heerlijk bezit voor ons is? Uitgezaagde *tiguurtjes* om op te hangen, want we kunnen boven de bedjes geen papieren *plaatjes* hebben, dat wordt zo gauw rommelig, maar deze houten *tiguurtjes* en *schilderijtjes* zijn zo fijn, vooral in de Boxen! Misschien wilt U dit eens aan Uw Merelaars vertellen?

Nu heb ik eigenlijk niet een brief aan de Merelaars geschreven, maar U wilt zeker wel mijn toek bij ze zijn? Het zou fijn zijn, als ze het zelf eens konden meemaken, en ik ze dan eens kon trakteren op een heerlijk glas limonade met eigengemaakte koekjes. Maar ik ben wel overtuigd, dat ze zich kunnen voorstellen, hoe de zieke kinderen er mee spelen, want ze weten immers zo goed te bedenken wat ze maken zullen! — Met mijn hartelijke groeten aan al uw vriendjes en vriendinnetjes, die ik langzamerhand ook als de mijne ga beschouwen, en ons aller dank voor al uw moeite, gaarne uw

J. M. VAN TRICHT, Directrice.

Ons Merelwerk

Nadat we deze brief gelezen hebben, weten we dubbel goed, dat we ons voor 1939 een goed motto gekozen hebben:

In December maken wij

Zieke kuis'ren blij.

En we beginnen dus met frisse moed aan het opnieuw vullen van de Zwarte Koffer, die alvast een stapel Kerst- en winterboekjes rijk is geworden. Daar zijn toch zulke mooie bij! Het allerfijns uitgevoerd is dat van Tineke Tinbergen, het grootste en dikste is dat van Hatty v. d. Water, de tekst van het hele boekje zelf berijmd, had Miek Wartena. Maar er zijn nog een heleboel méér die boven het vereiste aantal punten voor „loteling“ zijn. Er werden punten gegeven voor: netheid, oorspronkelijkheid, inhoud, bestede moeite, omvang, illustratie en tekst, alles in verbinding naar ieders leeftijd. Er zijn *veertien* lotelingen, en dat zijn: Rudolf Boomsma, Tea Bottema, Cathren Bottema, Kitty Janssen, Lacie Janssen, Peter Meyer, Greetje Oskam, Dolf van Son, Tineke Tinbergen, Miek Wartena, Hatty v. d. Water, Akke v. d. Water, Rijkie v. d. Water, Heleen van Woekeren. Dus rijf prijzen. Die zijn bij lozing gevallen op: *Hatty, Rudolf, Kitty, Greetje* en *Rijkie*. Jullie mogen kiezen uit: postpapier, boek, zakmes, padvindersmes, zaklantaren, vulpotlood, schooltuit, schetsboek, halskettinkje, tekenboek (voor onder de acht jaar), verfdoot, poëzie-album, foto-album, kleurpotloden, zakboekjes, spel. — Een *Zeer Eervolle Vermelding*: Wim Boom, Ali Duikers, Marijke Fijn van Draat, Joost Hallema, Lena Maas, Jennie Wartena, Ali Yff en Jaap Yff. Een *Eervolle Vermelding*: Lockie Fijn van Draat, Bart de Groot, Tommy Jansen, Mieke Schenk, Guus Telders en Fred Yll. Een *Goede Vermelding*: Dini Holster, Jan Korte, Arend Posthuma, Laesheth Robach, Madzy Veldhuyzen van Zanten en Piet Wessels.

Uit Indië kreeg ik goed werk van Lukas Jan (Z. E. V.), Ruth en Christientje